

РЕШЕНИЕ

№ 1456

гр. София, 22.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 109-ТИ СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и втори декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: РОСИ П. МИХАЙЛОВА

като разгледа докладваното от РОСИ П. МИХАЙЛОВА Административно наказателно дело № 20211110209381 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.145 и сл. От Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.72, ал.4 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Производството е образувано по жалба на И.В. Я., ЕГН *****, с адрес: *****, чрез адв. Г.М. - член на САК, личен № 1500654710, със служебен адрес г*****, против Заповед за задържане на лице с рег.№ 835/01.06.2021 г., издадена от мл. инспектор при 06 РУ СДВР.

В жалбата се твърди, че заповедта за задържане е незаконосъобразна поради издаването ☐ при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, при неспазване на установената форма, съгласно чл.59, ал.2, т.4 от АПК и чл.74, ал.2, т.2 от ЗМВР, при противоречие с материалните разпоредби, както и в несъответствие с целта на закона. Развиват се доводи за липса на материалните предпоставки за задържане по чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР, липса на мотиви /фактически основания/ в оспорената заповед, както и неотчитането от страна на полицейския орган, че съгласно чл.161, ал.1 от Наказателния кодекс /НК/, за престъпления по чл.144, ал.1 от НК, наказателното преследване се възбужда по тѣжба на пострадалия и то единствено пред съд. Посочва се, че поради липсата на фактически мотиви за задържането, за адресата причината останала неясна. Не били посочени фактите, въз основа на които административният орган, издал процесната заповед, е преценил вероятността жалбоподателят да е съпричастен към престъпление по чл.144 от НК. Тази разпоредба съдържала множество изпълнителни деяния и в случая е неясно кое от тях се има предвид. В жалбата се релевират подробни съображения за това, че в заповедта за задържане, както и в декларацията по чл.74, ал.3 от ЗМВР, не се съдържа информация, че на задържаната е било разяснено

правото □ на телефонно обаждане, с което да съобщи за своето задържане. Оспорващият счита, че е нарушен и чл. 5, §1 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, тъй като заповедта за задържане не съдържа факти или информация за съществуването на обосновано подозрение за извършване на нарушение, а само е посочен текста от НК. В жалбата се посочва още, че е нарушен принципът за съразмерност по чл.6, ал.2 от АПК. Прави се искане за отмяна на оспорената заповед. Претендира се присъждане на направените по делото разноски в размер на 490 лева.

В открито съдебно заседание жалбоподателят - И.В. Я., редовно призован, се представлява от надлежно упълномощен процесуален представител – адвокат М., който поддържа жалбата, както и искането за присъждане на направените по делото разноски. Доводи по същество са изложени в депозирана по делото писмена защита.

Ответната страна - 06 РУ СДВР се представлява от надлежно упълномощен процесуален представител – юрк. Панайотова, като последният оспорва жалбата, като неоснователна и недоказана и моли съдът да я остави без уважение. Прави се и възражение за прекомерност на възнаграждението, като счита че делото не е с фактическа и правна сложност. Претендират се разноски за юрисконсулт на основание чл. 36 от ЗПП. Доводите по същество са изложени в депозирана писмена защита.

Софийска районна прокуратура, редовно призована, не изпращат представител.

Софийският районен съд, след като разгледа жалбата, изложените в нея доводи, направените възражения на страните и като се запозна с материалите по делото, намира за установено от **фактическа страна следното**:

На 01.06.21 г., в 21:12 часа било съставено Заявление, в което били отразени сведения, дадени от А.Ж.Г., ЕГН *****, с адрес: ***** в което заявление същата моли за съдействие спрямо лицето И.В. Я. /жалбоподателя/. А.Г. посочила, че жалбоподателят отказал да □ върне предоставения за ползване лек автомобил, марка „Мерцедес“, с рег.№ ***** и отправил заплахи срещу живота и личността на А.Г., както и такива по отношение на нейното семейство. В горепосоченото заявление се съдържат и данни за извършена кражба от жалбоподателя с предмет „бижути“ от дома на Георгиева.

Според Докладна записка с рег.№ 230-22408 от 03.06.21 година, на полицаи А.Б. от ОД - 06 РУ?, на 01.06.21 година, около 22:00 часа, същият бил изпратен на адреса, на който живее жалбоподателят И.В. Я.. След установяване самоличността на жалбоподателя и автомобила, намиращ се в нейно владение, му било разпоредено лицето И. Я./жалбоподателят/ и споменатият автомобил „Мерцедес“, с рег.№ *****, да бъдат транспортирани до 06 РУ СДВР, като основание за задържането била посочена нормата на чл.144 от НК, във връзка с подадена жалба /гореспоменатото Заявление/.

С атакуваната Заповед за задържане на лице, с рег.№ 835 от 01.06.2021

г., която била издадена от мл. инспектор А.Б.Б. при 06 РУ СДВР, на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР, във връзка с чл.144 от НК – престъпление против личността, и преписка № 230000-7729/01.06.2021, било наредено задържането на жалбоподателя И.В. Я. за срок до 24 часа. На задържаното лице били разяснени правата му по чл.72, ал. 3,4,5,6 и чл.73 от ЗМВР. Лицето е било уведомено и че при задържане на осн. чл.72, ал.1 т.1-4 от ЗМВР, не могат да му бъдат ограничавани други права, освен правото на свободно придвижване. При задържането жалбоподателят е подписал декларация, в която е заявил, че желае адвокатска защита за своя сметка и че адвокатът му е бил лично уведомен за задържането. В същата декларация, задържаното лице е заявило, че е бил устно запознато с правата си по чл. 72, 73, 74 от ЗМВР.

Извършен е и обиск на лицето И.В. Я., за който е съставен Протокол от 01.06.2021 година в гр. София в 22:45 часа, при който са намерени 3 (три) бр. мобилни телефони, 2 (два) бр. вещи, описанието на които **не се чете**, и 1 (един) бр. безконтактен ключ за автомобил „Мерцедес”. Обискираното лице дало сведения, според които ключът за автомобила не е негова собственост. Жалбоподателят бил задържан в 22:45 часа на 01.06.2021 година и освободен в 17:40 часа на 02.06.2021 година, т.е. престоят му в помещение за временно задържане, в 06 РУ СДВР, е бил около 19 (деветнадесет) часа.

Приетата от съда фактическа обстановка по делото се установява от събраната по делото доказателствена съвкупност, а именно: Протокол за обиск от 01.06.2021; Докладна записка с рег.№ 230-22408 от 03.06.21; Заявление от А.Г., дадено в 21:12 часа на 01.06.2021 г.; Заповед за задържане на лице, с рег.№ 835 от 01.06.2021 г., както и от останалия доказателствен материал.

Съдът кредитира доказателствения материал, събран и приобщен по предвидения в закона ред в своята съвкупност, като го намира за непротиворечив и допълващ се поотделно и в своята съвкупност.

Въз основа на изложената фактическа обстановка, съдът достигна до следните изводи **от правна страна:**

Съдът намира жалбата, срещу заповедта за задържане за допустима, тъй като е депозирана в законоустановения срок по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването, срещу индивидуален административен акт /ИАА/, подлежащ на законов съдебен контрол. Жалбата е изготвена в предвидената законова форма и е придружена от необходимите приложения. А на основание чл. 168, ал. 1 от АПК съдът извърши служебна проверка както по отношение на изтъкнатите в жалбата съображения, така и за наличието на всички основания за оспорване на процесния индивидуален административен акт посочени в нормата на чл. 146 от АПК в изпълнение на служебното си начало по отношение тези производства.

След извършена служебна проверка съдът установи, че в обжалваната заповед е посочено основаниято на издаването, а именно: чл.72, ал.1, т.1 от

ЗМВР, във връзка с чл.144 от НК и преписка № 230000-7729/01.06.2021, с което не се изпълнява изискването на чл.74, ал.2, т.2, предложение първо от ЗМВР за излагане на фактическите основания за задържане на лицето.

В оспорения административен акт изрично е посочено, че лицето И.В. Я., веднага след задържането си е запознато с правата по чл.72, ал.3, 4, 5, 6 и чл.73 ЗМВР, за което е положило подпис.

Видно от Декларацията се установява, че същото лице е било устно запознато с правата си по чл. 72, 73, 74 от ЗМВР, за което също е положило подпис. От изложеното следва, че на задържаната е било устно разяснено правото ☐ на телефонно обаждане, с което тя може да съобщи за своето задържане. Тъй като то се инкорпорира в чл.74, ал.2, т.6, б. г., от ЗМВР, следва извода, че е спазено изискването за писмена форма, актът е подписан и формално съдържа реквизитите по чл.74, ал. 2 от ЗМВР.

Оспорваната заповед обаче не съдържа никакви фактически основания за издаването ѝ. Единственото сочено за основание за издаване на оспорвания акт е чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, във връзка с чл.144 от НК, като не е изписан текстът и на наказателната разпореда. От този начин на посочване на фактическите основания за издаване на оспорваната заповед за задържане не става ясно въз основа на какви факти и обстоятелства административният орган е направил своето обосновано предположение за евентуалната съпричастност на задържаната И.В. Я. в извършване на конкретно престъпление и за необходимостта за прилагане на принудителна административна мярка - задържане на лицето за срок от 24 часа. В мотивационната ☐ част освен цифровото изписване на конкретните разпоредби липсва словесното изписване на фактическите основания за издаването ☐, няма описание на факти и обстоятелства, въз основа на които би могъл да се направи извод за приложението на така цитираната правна норма. Фактическите съображения за издаването на административния акт не могат да бъдат заместени от позоваването и препращане към представена по делото преписка, за която се твърди, че е във връзка с обжалваната заповед. На лицето по отношение, на което се прилага задържане за 24 часа, задължително трябва да бъде разяснено въз основа на какви документи, за какво конкретно действие или бездействие се извършва ограничаването на правото му на свободно придвижване. Посочването само и единствено на цифрово определена правна норма е грубо нарушение на правото на защита на гражданина, по отношение на който е предприета съответната принудителна административна мярка. Необективизирането на твърдения за наличие на някой от релевантните юридически факти, с които законът свързва полицейското задържане, прави заповедта немотивирана и пречатства възможността на задържаното лице да се запознае с мотивите на акта и да ангажира доказателства за оборване на твърденията, довели до задържането му.

В заповедта не се съдържат фактически основания и описание на относимите факти и доказателства. Такива не са посочени и в друг документ, съставен преди или по време на издаването на акта. Издаването в последствие такива документи не са част от административната преписка по самото издаване на акта. Подобни мотиви не могат да се обективизират впоследствие,

включително и по време на процеса по оспорване на заповедта. Само това основание е достатъчно, за да се отмени процесната заповед, като издадена в противоречие с изискванията за форма и реквизити по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и по чл.74, ал.2, т.2 от ЗМВР.

В посочената преписка не се съдържат данни да са били предявявани обвинения при задържането на лицето И.В. Я.. Няма данни същата да е имала поведение, с което да е създала пречки или затруднения за разследване на противоправното деяние. Нито ЗМВР, нито Конституцията на РБ или международните правни актове, регламентиращи човешките права, дават право и основание на органите на реда да задържат принудително всяко лице, което им се струва съмнително и за което не са налице проверка и събрани доказателства за участието му в престъпно деяние.

Действително в ЗМВР е предвидено, че при данни за извършено престъпление е допустимо задържането на лице, като при това не съществува изискване тези данни да бъдат достатъчно и с такава пълнота и убедителност каквито следва да бъдат тези данни, за да бъде привлечено едно лице в процесуално качество обвиняем във водено срещу него наказателно производство. Същевременно в процесната заповед за задържане не са посочени като словесно описание данни за извършено престъпление, което по недопустим начин пречатства правото на защита на задържаното лице да разбере защо по отношение на него се прилага ограничаваща свободата му принудителна административна мярка.

Целта на принудителната административна мярка - задържане за срок до 24 часа, налагана по реда на чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР не е да се наложи наказание за установено по категоричен начин престъпление, а да се попречи на уличения да се укрие, да извърши друго престъпление или да осуети наказателно преследване, чрез заличаване на улики на местопрестъпление, укриване на улики или лица - като за всеки конкретен случай на задържане данните следва да бъдат категорично установени, което е изцяло в тежест на административния орган, издател на акта. Издаването на оспорваната заповед на основание чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР, с която е разпоредено задържането на И.В. Я. очевидно не допринася за постигане на посочените цели и съставлява акт на неоснователна принуда върху дееца чрез лишаването му от свобода до 24 часа, който противоречи изцяло на същността и предназначението на принудителните административни мерки, съгласно легалното им определение в чл.22 от ЗАНН. По изложените съображения съдът намира, че е налице още едно самостоятелно основание по смисъла на чл. 146, т.5 от АПК. Горното сочи и на предприето налагане на мярката в нарушение на целта на закона и принципа за съразмерност по чл.6, ал.2 от АПК.

Принудителните административни мерки следва да се прилагат ограничително и при стриктното спазване на закона. Полицейското задържане не може да е произволно, то задължително трябва е обосновано с конкретни факти, които да сочат някаква връзка между задържания и конкретно извършено правонарушение, както и задържането му да е съобразено в целта на закона. В случая в процесната заповед не е посочено конкретно изпълнително деяние от разпоредбата на чл.144 от НК, на която се

основава актът. Авторът на ИАА създава неяснота относно това, кое точно деяние визирано в чл.144 от НК има предвид. В обжалваната заповед като основание за задържането е споменат чл.144 от НК- против личността. Дори и да беше посочил конкретната ал.1 от чл.144 на кодекса, от изложеното обаче пак не става ясно, в какво се състои закана и против коя личност е била отправена тя. В писмена защита ответната страна твърди, че вписаните основания в заповедта за задържане са във връзка с чл.144, ал. 1 от НК, но това твърдение не се подкрепя от представените в преписка № 230000-7729/01.06.2021 докладни записки и снетите писмени сведения на присъствалите на слушането се лица.

Съгласно сега действащия Наказателен кодекс, престъпленията се делят на такива от общ характер и такива от частен характер. Има и престъпления от частно-публичен характер, за които е характерно, че наказателното преследване се възбужда по тѣжба на пострадалия до прокурора. Към настоящия момент престъпленията, които се преследват по тѣжба на пострадалия са тези, визирани в чл.161, ал.1 НК, в чл. 175, ал.1 НК, в чл. 218в НК и в чл.348б НК. В каталогът на престъпленията, които се преследват по тѣжба на пострадалия, се включва и закана с престъпление по чл.144, ал. 1 НК. Съдебната фаза на наказателния процес по делата за престъпления от частен характер започва по инициатива на тѣжителя – с внасяне на тѣжбата в съд.

Предвид изложеното настоящият състав намира, че заповедта е постановена при съществени нарушения на административно производствените правила и е материално незаконосъобразна.

В заключение съдът намира, че процесният ИАА е незаконосъобразен, тъй като не притежава всички необходими реквизити. От съдържанието му не става ясно по никакъв начин, по каква причина и на какво основание се налага процесната мярка. Дори впоследствие съставените и представени доказателства не внасят яснота и не са в състояние да заздравят този порок, който се явява и най-съществен за спора въпрос. С издаването на оспорената заповед са допуснати съществени процесуални нарушения, изразяващи се в липса на мотиви и фактически условия, въз основа на които е ограничено правото на свобода на жалбоподателя – основно човешко право, защитено от Конституцията на РБ и редица международноправни актове. По този начин, издавайки процесната заповед, в този □ вид, за жалбоподателя остават неразбираеми причините, по които е била задържана, а това е недопустимо при ограничаване на основното човешко право на свобода и свободно придвижване.

Съдът, като прецени доказателствения материал по делото, както и валидността и законосъобразността на обжалвания административен акт, счита жалбата за **основателна**.

В жалбата си против обжалваната заповед процесуалния представител на жалбоподателя - адв. М. е поискал присъждане на направените от него във

връзка с настоящия правен спор разноси в размер на 480.00 лв. договорен и изплатен адвокатски хонорар и 10.00 лв. заплатена държавна такса, в уверение на което са представени и писмени доказателства– Договор за правна защита и съдействие от 09.06.2021г. и вносна бележка с дата 03.09.2021 г. от Централна Кооперативна Банка. В представения Договор за правна защита и съдействие е договорено възнаграждение за адвокат в размер на 400 лева. Съдът намира, че независимо от посочения размер в жалбата, за подобно плащане, искането за разноси следва да се уважи в размера отразен в представения Договор за правна защита и съдействие, тъй като това е документа свидетелстващ за начина и размера на направеното плащане от жалбоподателя към упълномощения от него адвокат. Предвид изхода на делото, а именно отмяна на обжалваната заповед, съдът намира искането за присъждане на разноси в полза на жалбоподателя за основателно и мотивирано, поради което и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК сумата от 410.00 лв. следва да се присъди в полза на жалбоподателя И.В. Я., ЕГН *****, с адрес: *****.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2, предложение второ от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за задържане на лице с рег. №835/01.06.2021 г., издадена от мл. инспектор А.Б.Б. при 06 РУ СДВР на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР във връзка с чл.144 от НК- против личността и преписка № 230000-7729/01.06.2021, е наредено задържането на жалбоподателя И.В. Я., ЕГН *****, с адрес: *****за срок до 24 часа като немотивирана и незаконосъобразна.

ОСЪЖДА 06 РУ СДВР да заплати на И.В. Я., ЕГН *****, с адрес: *****сума в размер на 410 /четиристотин и десет/ лева, представляващи разноси по настоящото съдебно производство, от които 400.00 /четиристотин/ лв. договорен и изплатен адвокатски хонорар и 10.00 /десет/ лв. заплатена дължима държавна такса.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - София град, в 14-дневен срок от получаване на съобщение, че решението е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____